ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (prvá komora)

zo 17. apríla 2008 *

Vo veci C-404/06,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 234 ES, podaný rozhodnutím Bundesgerichtshof (Nemecko) zo 16. augusta 2006 a doručený Súdnemu dvoru 28. septembra 2006, ktorý súvisí s konaním:

Quelle AG

proti

Bundesverband der Verbraucherzentralen und Verbraucherverbände,

SÚDNY DVOR (prvá komora),

v zložení: predseda prvej komory P. Jann (spravodajca), sudcovia A. Tizzano, A. Borg Barthet, M. Ilešič a E. Levits,

generálna advokátka: V. Trstenjak,
tajomník: B. Fülöp, referent,

* Jazyk konania: nemčina.

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní zo 4. októbra 2007,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

— Quelle AG, v zastúpení: A. Piekenbrock, Rechtsanwalt,

— Bundesverband der Verbraucherzentralen und Verbraucherverbände, v zastúpení: P. Wassermann a J. Kummer, Rechtsanwälte,

— nemecká vláda, v zastúpení: M. Lumma a J. Kemper, splnomocnení zástupcovia,

— španielska vláda, v zastúpení: N. Díaz Abad, splnomocnená zástupkyňa,

— rakúska vláda, v zastúpení: C. Pesendorfer, splnomocnená zástupkyňa,

— Komisia Európskych spoločenstiev, v zastúpení: A. Aresu, B. Schima a I. Kaufmann-Bühler, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálnej advokátky na pojednávaní 15. novembra 2007,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 3 smernice 1999/44/ES Európskeho parlamentu a Rady z 25. mája 1999 o určitých aspektoch predaja spotrebného tovaru a záruk na spotrebný tovar (Ú. v. ES L 171, s. 12; Mim. vyd. 15/004, s. 223, ďalej len „smernica“).

2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi Quelle AG (ďalej len „Quelle“), podnikom zásielkového obchodu, a Bundesverband der Verbraucherzentralen und Verbraucherverbände (ďalej len „Bundesverband“), schváleným združením spotrebiteľských zväzov, ktorému udelila plnomocenstvo pani Brüning, klientka tohto podniku.

Právny rámec

Právna úprava Spoločenstva

3 Smernica bola prijatá na základe článku 95 ES. Jej odôvodnenie č. 1 pripomína, že podľa článku 153 ods. 1 a 3 ES Európske spoločenstvo by malo opatreniami prijatými podľa článku 95 ES prispieť k dosiahnutiu vysokej úrovne ochrany spotrebiteľa.

4 Článok 3 smernice s nadpisom „Práva spotrebiteľa“ uvádza:

„1. Predávajúci zodpovedá spotrebiteľovi za akýkoľvek existujúci nesúlad v čase dodania tovaru.

2. V prípade nesúladu má spotrebiteľ právo, aby sa podľa odseku 3 tovar bezplatne uviedol do súladu tak, že sa opraví alebo nahradí, alebo sa primerane zníži cena, alebo v súlade s odsekmi 5 a 6 sa zruší zmluva týkajúca sa takéhoto tovaru.

3. V prvom rade môže spotrebiteľ požadovať od predávajúceho, aby tovar opravil alebo nahradil, v oboch prípadoch bezplatne, pokiaľ to nie je nemožné alebo neprimerané.

Náprava sa považuje za neprimeranú, ak predávajúcemu vzniknú náklady neprimerané v porovnaní s alternatívnou nápravou…

Každá oprava alebo náhrada sa uskutoční v rámci primeranej doby a bez závažných ťažkostí pre spotrebiteľa pri zohľadnení vlastností tovaru a účelu, na ktorý spotrebiteľ tovar potreboval.

4. Termín ‚bezplatne‘ v odsekoch 2 a 3 sa vzťahuje na nevyhnutné náklady, ktoré sa vynaložia pri uvedení tovaru do súladu, hlavne náklady na poštovné, prácu a materiál.

5. Spotrebiteľ môže požadovať primerané zníženie ceny alebo zrušenie zmluvy:

— ak spotrebiteľ nemá nárok ani na opravu, ani na náhradu,

alebo

— ak predávajúci v primeranom čase neuskutočnil nápravu,

alebo

— ak predávajúci neuskutočnil nápravu bez závažných ťažkostí pre spotrebiteľa.

…“

5 Podľa odôvodnenia č. 15 smernice „členské štáty môžu ustanoviť, že každé odškodnenie sa môže znížiť, aby sa zohľadnilo, že spotrebiteľ užíval tovar, odkedy mu bol doručený; … podrobné postupy, na základe ktorých sa uskutoční zrušenie zmluvy, môže stanoviť národné právo“.

6 Podľa znenia článku 5 ods. 1 prvej vety smernice s nadpisom „Lehoty“:

„Predávajúci zodpovedá podľa článku 3 v prípade, keď sa nesúlad prejaví do dvoch rokov od dodania tovaru.“

7 Článok 8 ods. 2 smernice s nadpisom „Národné právo a minimálna ochrana“ stanovuje:

„Aby sa zabezpečila vyššia úroveň ochrany spotrebiteľa, môžu členské štáty prijať alebo ponechať v účinnosti prísnejšie ustanovenia kompatibilné so zmluvou v oblasti, ktorej sa týka táto smernica.“

Vnútroštátna právna úprava

8 Medzi ustanoveniami nemeckého občianskeho zákonníka (Bürgerliches Gesetzbuch, ďalej len „BGB“) prijatými na prebratie smernice do nemeckého právneho poriadku figurujú najmä § 439 a § 346 tohto zákonníka.

9 § 439 ods. 4 BGB s nadpisom „Dodatočné plnenie“ stanovuje:

„Predávajúci, ktorý plní dodatočne, dodávajúc vec bez vád, môže od kupujúceho požadovať vrátenie vadnej veci podľa ustanovení § 346 až 348.“

10 § 346 odseky 1 až 3 BGB s nadpisom „Účinky zrušenia zmluvy“ je formulovaný takto:

„1. Ak sa jedna zmluvná strana dovoláva zmluvnej alebo zákonnej rozväzovacej podmienky, prijaté plnenia musia byť v prípade rozviazania zmluvy vrátené a získané úžitky musia byť nahradené.

2. Dlžník je povinný namiesto vrátenia plnenia alebo jeho vydania zaplatiť náhradu, ak:

(1) je vrátenie alebo vydanie vylúčené z dôvodu povahy plnenia;

(2) získaný predmet plnenia dlžník spotreboval, previedol, zaťažil, spracoval alebo zmenil;

(3) získaná vec sa opotrebovala alebo zanikla, na opotrebovanie zodpovedajúce obvyklému užívaniu sa však neprihliada.

Ak zmluva uvádza protiplnenie, musí byť zohľadnené pri výpočte náhrady; ak má byť náhrada zaplatená za výhodu vyplývajúcu z pôžičky, môže byť predložený dôkaz o tom, že hodnota výhody bola nižšia.

3. Povinnosť náhrady je vylúčená:

(1) ak sa vada oprávňujúca rozviazanie zmluvy stala zjavnou až pri spracovaní alebo zmene veci,

(2) ak je veriteľ zodpovedný za opotrebovanie alebo zánik veci, alebo ak ku škode na veci došlo u veriteľa,

(3) ak v prípade zákonnej rozväzovacej podmienky k opotrebovaniu alebo zániku došlo u zainteresovanej osoby, hoci táto osoba vynaložila rovnakú starostlivosť, akú obvykle vynakladá vo svojich vlastných veciach.

Zostávajúce obohatenie musí byť vrátené.“

11 § 100 BGB s nadpisom „Plody“ stanovuje:

„Plodmi sú výnosy veci alebo práva, ako aj výhody z užívania veci alebo výkonu práva.“

Spor vo veci samej a prejudiciálna otázka

12 V auguste 2002 spoločnosť Quelle dodala pani Brüningovej na jej osobné užívanie „sporákovú súpravu“. Na začiatku roka 2004 pani Brüning konštatovala, že zariadenie má vadu. Keďže oprava bola nemožná, pani Brüning vrátila zariadenie Quelle, ktorá ho vymenila za nové. Uvedená spoločnosť však od pani Brüningovej žiadala, aby jej zaplatila sumu 69,97 eura ako náhradu za úžitok, ktorý mala z užívania pôvodne dodaného zariadenia.

13 Bundesverband, konajúci ako mandatár pani Brüningovej, žiadal, aby uvedená suma bola vrátená menovanej. Okrem iného žiadal, aby v prípade nahradenia tovaru, ktorý

nebol v súlade s kúpnou zmluvou (ďalej len „vadný tovar“), bolo Quelle uložené prestať fakturovať sumy zodpovedajúce užívaniu predmetného tovaru.

14 Prvostupňový súd vyhovel návrhu na vrátenie sumy a zamietol návrh smerujúci k tomu, aby Quelle bolo uložené prestať fakturovať sumy týkajúce sa užívania vadného tovaru. Odvolania podané proti tomuto rozsudku zo strany Quelle, ako aj Bundesverband boli zamietnuté. Bundesgerichtshof, ktorému bol predložený opravný prostriedok „Revision“, konštatoval, že zo spojených ustanovení § 439 ods. 4 a § 346 ods. 1 a 2 bodu l BGB vyplýva, že predávajúci má v prípade nahradenia vadného tovaru právo na náhradu za úžitok, ktorý mal kupujúci z užívania tohto tovaru až do jeho nahradenia za nový tovar.

15 Hoci vyjadrujúc určité výhrady, pokiaľ ide o jednostranný záväzok takto uložený kupujúcemu, Bundesgerichtshof uvádza, že nevidí žiadnu možnosť korigovať vnútroštátnu právnu úpravu prostredníctvom výkladu. V skutočnosti výklad, podľa ktorého by predávajúci nemohol žiadať od kupujúceho náhradu za užívanie nahradeného tovaru, naráža na znenie príslušných ustanovení BGB, ako aj jasne vyjadrenú vôľu zákonodarcu a odporoval by článku 20 ods. 3 Ústavy (Grundgesetz), podľa ktorého je súdna moc viazaná zákonom a právom.

16 Pochybujúc však o súlade ustanovení BGB s právnou úpravou Spoločenstva, Bundesgerichtshof rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru túto prejudiciálnu otázku:

„Majú sa spojené ustanovenia článku 3 ods. 2, 3 prvého pododseku a ods. 4 alebo článku 3 ods. 3 tretieho pododseku smernice… vykladať tak, že im odporuje

vnútroštátna právna úprava, ktorá stanovuje, že predávajúci môže v prípade uvedenia tovaru do súladu so zmluvou prostredníctvom jeho nahradenia požadovať od spotrebiteľa náhradu za užívanie pôvodne dodaného vadného tovaru?“

O prejudiciálnej otázke

17 Touto otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 3 smernice vykladať tak, že mu odporuje vnútroštátna právna úprava, ktorá predávajúcemu za predpokladu, že predal spotrebný tovar vykazujúci vadu, umožňuje požadovať od spotrebiteľa náhradu za užívanie vadného tovaru až do jeho nahradenia novým tovarom.

O prípustnosti

18 Na pojednávaní Quelle uviedla, že prejudiciálna otázka je neprípustná, lebo vnútroštátny súd uviedol, že vnútroštátne ustanovenia preberajúce smernicu nechávajú priestor iba na jediný výklad a že nemecké ústavné právo mu zakazuje výklad *contra legem*. Za predpokladu, že by Súdny dvor vykladal článok 3 smernice inak, predmetný súd by teda nemohol zohľadniť odpoveď Súdneho dvora.

19 V tejto súvislosti je vhodné pripomenúť, že v rámci konania podľa článku 234 ES, ktoré je založené na jednoznačnom rozdelení úloh medzi vnútroštátnymi súdmi

a Súdnym dvorom, prislúcha výlučne vnútroštátnemu súdu, ktorý vec prejednáva a ktorý musí prevziať zodpovednosť za rozhodnutie sporu, aby s prihliadnutím na osobitosti konkrétneho prípadu posúdil potrebu prejudiciálneho rozhodnutia pre vydanie svojho rozhodnutia, ako aj relevantnosť otázok položených Súdnemu dvoru. Preto pokiaľ sa predložené otázky týkajú výkladu práva Spoločenstva, Súdny dvor je v zásade povinný rozhodnúť (pozri najmä rozsudky z 22. júna 2006, Conseil général de la Vienne, C-419/04, Zb. s. I-5645, bod 19, a z 18. júla 2007, Lucchini, C-119/05, Zb. s. I-6199, bod 43).

20 Odmietnutie rozhodovať o prejudiciálnej otázke položenej vnútroštátnym súdom je možné len vtedy, ak je zjavné, že požadovaný výklad práva Spoločenstva nemá žiaden vzťah k realite alebo predmetu sporu vo veci samej, ak ide o problém hypotetickej povahy, alebo tiež vtedy, ak Súdny dvor nemá k dispozícii skutkové alebo právne podklady nevyhnutné na užitočné zodpovedanie otázok, ktoré sú mu položené (pozri najmä rozsudky Conseil général de la Vienne, už citovaný, bod 20, a Lucchini, už citovaný, bod 44).

21 V tomto prípade to tak nie je.

22 Pochybnosť o možnosti vnútroštátneho súdu vykladať, v nadväznosti na odpoveď danú zo strany Súdneho dvora na prejudiciálnu otázku týkajúcu sa výkladu smernice, za rešpektovania zásad vyvodených Súdnym dvorom (pozri v tomto zmysle rozsudky z 5. októbra 2004, Pfeiffer a i., C-397/01 až C-403/01, Zb. s. I-8835, body 113 až 116, ako aj zo 4. júla 2006, Adeneler a i., C-212/04, Zb. s. I-6057, body 110 až 112), vnútroštátne právo vo svetle tejto odpovede, nemôže ovplyvniť povinnosť Súdneho dvora rozhodovať o tejto otázke. Akékoľvek iné riešenie by bolo nezlučiteľné so samotným cieľom právomocí priznaných Súdnemu dvoru článkom 234 ES, ktoré majú za účel najmä zabezpečiť jednotné uplatňovanie práva Spoločenstva vnútroštátnymi

súdmi (rozsudky zo 6. decembra 2005, Gaston Schul Douane-expediteur, C-461/03, Zb. s. I-10513, bod 21, a z 10. januára 2006, IATA a ELFAA, C-344/04, Zb. s. I-403, bod 27).

23 Z toho vyplýva, že návrh na začatie prejudiciálneho konania je prípustný.

O veci samej

24 Podľa Bundesverband, španielskej vlády, rakúskej vlády, ako aj Komisie Európskych spoločenstiev článok 3 ods. 3 smernice jasne stanovuje, že nielen oprava vadného tovaru predávajúcim, ale aj jeho prípadné nahradenie predávajúcim za tovar, ktorý je v súlade so zmluvou, majú byť vykonané bez nákladov pre spotrebiteľa. Povinnosť bezplatnosti je neodlučiteľná, keďže smeruje k ochrane kupujúceho pred nebezpečenstvom finančných nákladov, ktoré by ho mohli odrádzať od uplatňovania jeho práv.

25 Nemecká vláda poznamenáva, že znenie smernice neupravuje otázku toho, či predávajúci môže v prípade nahradenia vadného tovaru požadovať náhradu za jeho užívanie. Zdôrazňuje, že zo systematického hľadiska odôvodnenie č. 15 smernice vyjadruje veľmi všeobecnú právnu zásadu, udeľujúc členským štátom voľnosť na stanovenie právnej úpravy v otázke, v akých situáciách je spotrebiteľ povinný zaplatiť náhradu za užívanie tovaru.

26 Na úvod je potrebné pripomenúť, že podľa článku 3 ods. 1 smernice predávajúci zodpovedá spotrebiteľovi za akýkoľvek existujúci nesúlad v čase dodania tovaru.

27 Článok 3 ods. 2 smernice uvádza práva, ktoré môže spotrebiteľ uplatňovať voči predávajúcemu v prípade absencie súladu dodaného tovaru. Primárne má spotrebiteľ právo, aby sa tovar uviedol do súladu. V prípade nemožnosti uvedenia do súladu spotrebiteľ môže sekundárne požadovať zníženie ceny alebo zrušenie zmluvy.

28 Pokiaľ ide o uvedenie tovaru do súladu, článok 3 ods. 3 smernice spresňuje, že spotrebiteľ má právo požadovať od predávajúceho, aby tovar opravil alebo nahradil, v oboch prípadoch bezplatne, pokiaľ to nie je nemožné alebo neprimerané.

29 Nemecká vláda uvádza, že v návrhu smernice Európskeho parlamentu a Rady 96/C 307/09 o predaji a záruke na spotrebné tovary (Ú. v. ES C 307, 1996, s. 8), ako aj v zmenenom návrhu smernice Európskeho parlamentu a Rady 98/C 148/11 (Ú. v. ES C 148, 1998, s. 12) predkladaných Komisiou sa znenie obmedzovalo na „bezplatnú opravu tovaru“ alebo „nahradenie“ predmetného tovaru. Toto mlčanie, pokiaľ ide o finančné dôsledky nahradenia, preukazuje, že nebolo zamýšľané, aby smernica upravovala otázku prípadnej náhrady za užívanie.

30 Táto okolnosť je však úplne irelevantná, pretože formulácia „v oboch prípadoch bezplatne“, uvedená v spoločnej pozícii (ES) č. 51/98, ktorú Rada zaujala 24. septembra 1998 s cieľom prijať smernicu (Ú. v. ES C 333, s. 46) a ktorá bola prebratá do konečného znenia, vyjadruje vôľu zákonodarcu Spoločenstva posilniť ochranu spotrebiteľa.

31 Pokiaľ ide o výraz „bezplatne“, ten je definovaný v článku 3 ods. 4 smernice ako označujúci „nevyhnutné náklady, ktoré sa vynaložia pri uvedení tovaru do súladu,

hlavne náklady na poštovné, prácu a materiál“. Z použitia príslovky „hlavne“ zákonodarcom Spoločenstva vyplýva, že toto vymenovanie má indikatívnu povahu a nie je vyčerpávajúce.

32 Okolnosť uvádzaná nemeckou vládou, podľa ktorej tlačové komuniké C/99/77 zmierovacieho výboru „Parlament — Rada“ z 18. marca 1999, týkajúce sa dohody o zárukách pre spotrebiteľov, uvádza zužujúcu definíciu výrazu „bezplatne“, je v tejto súvislosti irelevantné. Z ustálenej judikatúry vyplýva, že pokiaľ vyhlásenie zapísané do zápisnice Rady nie je vôbec spomenuté v texte ustanovenia sekundárneho práva, nemožno ho použiť na výklad uvedeného ustanovenia (pozri najmä rozsudky z 26. februára 1991, Antonissen, C-292/89, Zb. s. I-745, bod 18, a z 10. januára 2006, Skov a Bilka, C-402/03, Zb. s. I-199, bod 42).

33 Zo znenia smernice, ako aj z relevantných prípravných prác teda vyplýva, že zákonodarca Spoločenstva zamýšľal z bezplatnosti uvedenia tovaru do súladu predávajúcim urobiť základný prvok ochrany zabezpečovaný touto smernicou spotrebiteľovi.

34 Táto povinnosť bezplatnosti uvedenia tovaru do súladu, uložená predávajúcemu, či už formou opravy, alebo nahradenia vadného tovaru, smeruje k ochrane spotrebiteľa pred nebezpečenstvom finančných nákladov, ktoré, ako to poznamenala generálna advokátka v bode 49 svojich návrhov, by ho mohli odrádzať od uplatňovania jeho

práv za absencie takejto ochrany. Toto zabezpečenie bezplatnosti požadované zákonodarcom Spoločenstva vedie k vylúčeniu akejkoľvek finančnej požiadavky zo strany predávajúceho v rámci plnenia si jeho povinnosti uvedenia tovaru, ktorého sa týka zmluva, do súladu.

35 Tento výklad je podporený vôľou prejavenou zákonodarcom Spoločenstva v článku 3 ods. 3 treťom pododseku smernice zabezpečiť spotrebiteľovi účinnú ochranu. Toto ustanovenie spresňuje, že každá oprava alebo každá náhrada sa má uskutočniť nielen v rámci primeranej doby, ale aj bez závažných ťažkostí pre spotrebiteľa.

36 Tento výklad je tiež v súlade s cieľom smernice, ktorým, ako to uvádza jej odôvodnenie č. 1, je zabezpečiť vysokú úroveň ochrany spotrebiteľov. Ako vyplýva z článku 8 ods. 2 tej istej smernice, ochrana uvádzaná smernicou je minimálna, a hoci členské štáty môžu prijať prísnejšie ustanovenia, tie nemôžu poškodzovať záruky stanovené zákonodarcom Spoločenstva.

37 Ostatné argumenty uvádzané nemeckou vládou proti takémuto výkladu ho nemôžu spochybniť.

38 Pokiaľ ide o rozsah, ktorý je potrebné priznať odôvodneniu č. 15 smernice, umožňujúcemu zohľadniť užívanie vadného tovaru spotrebiteľom, treba poznamenať, že prvá

časť tohto odôvodnenia odkazuje na „odškodnenie“, ktoré má byť zaplatené spotrebiteľom, zatiaľ čo druhá časť sa týka „podrobných postupov, na základe ktorých sa uskutoční zrušenie zmluvy“. Tieto pojmy sú zhodné s pojmami uvádzanými spoločnou pozíciou Rady, na ktorú rovnako odkazuje nemecká vláda.

39 Táto terminológia jasne ukazuje, že hypotéza uvádzaná odôvodnením č. 15 sa obmedzuje na prípad zrušenia zmluvy uvádzaný v článku 3 ods. 5 smernice, čo je príklad, v ktorom za uplatnenia zásady vzájomného vrátenia prijatých plnení predávajúci musí vrátiť spotrebiteľovi kúpnu cenu tovaru. V rozpore s tým, čo uvádza nemecká vláda, odôvodnenie č. 15 teda nemôže byť vykladané ako všeobecná zásada splnomocňujúca členské štáty na zohľadnenie užívania vadného tovaru spotrebiteľom vo všetkých situáciách, keď by to chceli, vrátane situácie žiadosti o nahradenie uvádzanej v článku 3 ods. 3 smernice.

40 Pokiaľ ide na druhej strane o tvrdenie nemeckej vlády, podľa ktorého skutočnosť užívania nového tovaru prostredníctvom jeho nahradenia za vadný tovar bez zaplatenia peňažnej náhrady predstavuje pre spotrebiteľa bezdôvodné obohatenie, je potrebné pripomenúť, že článok 3 ods. 1 smernice zaťažuje predávajúceho vo vzťahu k spotrebiteľovi zodpovednosťou za akýkoľvek nesúlad existujúci v čase dodania tovaru.

41 Za predpokladu, že predávajúci dodá vadný tovar, nesplní si riadne povinnosť, na ktorú sa zaviazal predajnou zmluvou, a musí teda prebrať dôsledky tohto vadného plnenia. Prebratím nového tovaru ako náhrady za vadný tovar spotrebiteľovi, ktorý

zaplatil kúpnu cenu, a teda si riadne splnil svoju zmluvnú povinnosť, nevzniká bezdôvodné obohatenie. Spotrebiteľ iba s omeškaním preberá tovar, ktorý je v súlade so zmluvnými dojednaniami, taký, aký mal dostať pôvodne.

42 Navyše finančné záujmy predávajúceho sú chránené na jednej strane dvojročnou premlčacou lehotou uvedenou v článku 5 ods. 1 smernice a na druhej strane možnosťou, ktorá je uvedená v článku 3 ods. 3 druhom pododseku smernice, odmietnuť nahradenie tovaru v prípade, ak je tento spôsob odškodnenia neprimeraný, ak predávajúcemu z neho vzniknú neprimerané náklady.

43 Vzhľadom na súhrn vyššie uvedených úvah treba na položenú otázku odpovedať, že článok 3 smernice sa má vykladať tak, že mu odporuje vnútroštátna právna úprava, ktorá predávajúcemu za predpokladu, že predal spotrebný tovar vykazujúci vadu, umožňuje požadovať od spotrebiteľa náhradu za užívanie vadného tovaru až do jeho nahradenia novým tovarom.

O trovách

44 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (prvá komora) rozhodol takto:

Článok 3 smernice 1999/44/ES Európskeho parlamentu a Rady z 25. mája 1999 o určitých aspektoch predaja spotrebného tovaru a záruk na spotrebný tovar sa má vykladať tak, že mu odporuje vnútroštátna právna úprava, ktorá predávajúcemu za predpokladu, že predal spotrebný tovar vykazujúci vadu, umožňuje požadovať od spotrebiteľa náhradu za užívanie vadného tovaru až do jeho nahradenia novým tovarom.

Podpisy